

POSTANOWIENIE

21 sierpnia 2024 r.

Sąd Najwyższy w Izbie Cywilnej w składzie:

SSN Mariusz Załucki

na posiedzeniu niejawnym 21 sierpnia 2024 r. w Warszawie
w sprawie z powództwa Banku spółce akcyjnej w B.
przeciwko E. D.
z udziałem Prokuratora
o zapłatę,
na skutek skargi kasacyjnej E. D.
od wyroku Sądu Okręgowego w Kielcach
z 22 listopada 2023 r., II Ca 1296/23,

- 1. odmawia przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania;**
- 2. zasądza od pozwanego na rzecz powoda kwotę 2 700 (dwa tysiące siedemset) złotych tytułem zwrotu kosztów postępowania kasacyjnego z odsetkami w wysokości odsetek ustawowych za opóźnienie za czas po upływie tygodnia od dnia doręczenia niniejszego postanowienia pozwanemu do dnia zapłaty.**

UZASADNIENIE

Pozwany E. D. wniósł skargę kasacyjną od wyroku Sądu Okręgowego w Kielcach z 22 listopada 2023 r., wydanego w sprawie z powództwa Banku S.A. z siedzibą w B. o zapłatę.

Pozwany uzasadnił wniosek o przyjęcie skargi do rozpoznania jej oczywistą zasadnością, która wynika zdaniem skarżącego z naruszenia przez Sąd II instancji

art. 58 k.c. poprzez jego niezastosowanie do umowy wiążącej strony. Skarżący wskazał, że Sąd nie przyjął sprzecznego z prawem celu umowy, pomimo wydania dwóch wyroków karnych związanych ze sprawą.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje:

Zgodnie z utrwalonym orzecnictwem Sądu Najwyższego, przesłanka oczywistej zasadności skargi kasacyjnej (art. 398⁹ § 1 pkt 4 k.p.c.) spełniona jest wówczas, gdy zachodzi niewątpliwa, widoczna na pierwszy rzut oka, tj. bez konieczności głębszej analizy, sprzeczność orzeczenia z przepisami prawa niepodlegającymi różnej wykładni. Przy czym, o ile dla uwzględnienia skargi kasacyjnej wystarczy, że jej podstawa jest usprawiedliwiona, to dla jej przyjęcia do rozpoznania konieczne jest wykazanie kwalifikowanej postaci naruszenia przepisów prawa materialnego lub procesowego polegającej na jego oczywistości, widocznej *prima facie*, przy wykorzystaniu podstawowej wiedzy prawniczej. Skarżący powinien uzasadnić tę oczywistość, wskazując jedynie na argumenty mieszczące się w zakresie kognicji Sądu Najwyższego. Nie może więc powoływać się na wadliwość ustaleń faktycznych, ani opierać na innych faktach niż stanowiące podstawę rozstrzygnięcia. (zob. np. postanowienia SN z 11 stycznia 2022 r., II USK 384/21; z 22 grudnia 2021 r., II CSK 390/21; z 31 maja 2021 r., III CSK 152/20; z 13 maja 2021, III USK 103/21 oraz z 9 marca 2021 r., IV CSK 412/20).

Z ustaleń faktycznych poczynionych w sprawie przez sądy powszechne wynika, że umowa kredytu udzielonego pozwanemu przez powoda nie zawierała elementów fraudulentnych, w szczególności nie została zawarta w niezgodnym z prawem celu. Pracownicy banku nie działali w porozumieniu z podmiotami, wobec których toczyły się postępowania karne o oszustwo. Jeżeli powód przeznaczył zatem faktycznie kwotę udzielonej mu pożyczki na cele związane z działalnością osób skazanych za oszustwo, może kierować swoje roszczenia wyłącznie do tychże osób. Kredyt gotówkowy został bowiem udzielony pozwanemu w celach zgodnych z prawem, argumenty pozwanego odnoszą się zaś do fraudulentnej działalności osób, którym przekazał środki pochodzące z kredytu.

Z tych przyczyn Sąd Najwyższy na podstawie art. 398⁹ § 1 i 2 k.p.c. odmówił przyjęcia skargi do rozpoznania, o kosztach nieopłaconej pomocy prawnej

świadczonej wnioskodawcy z urzędu rozstrzygnął zaś na podstawie § 10 ust. 4 pkt 2 i § 2 pkt 6 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości w sprawie opłat za czynności radców prawnych.

[SOP]

[ms]